

get igjennem, at jeg saa blot skulde følge ham og hans Venner. Dette er en mageløs prægtig Nævisning, og jeg beklager kun, at jeg ikke har kunnet følge den. Jeg forstår det ærede Medlem om, at jeg ikke savner Billien dertil, men jeg savner Evnen. Vi have jo en Gang fulgtes ad et kort Stykke Vej. Det ærede Medlem kan maasse huske de skjønne Dage i det nationale Venstre, hvor vi gik sammen og fulgtes kjont ad, men saa slog det ærede Medlem sine Pjalter sammen med Mænd af en hel anden Sværte — for ikke at sige Farve — og dermed skiltes vi ad. Jeg kunde ikke følge ham, og nu maa jeg meget beklæge, at jeg er kommen i den Stilling, at jeg maatte ønske mig igjen tilbage til de Kjødgryder, som jeg har maattet forlade.

Formanden: Jeg skal bede det ærede Medlem lægge sig noget mere paa Sinde de Bemærkninger, jeg fremsatte før. Jeg skal desuden gjøre den Bemærkning, at, skjøndt Partier her i Rigsdagen selvfølgelig have deres fuldt berettigede Tilværelse, er det dog aldrig hensigtsmæssigt for Forhandlingerne, at Partierne nævnes ved Navn eller som bestaaende her.

Rofod; Det er blot et historisk Navn, Herr Formand! Det, som jeg nævnte, eksisterer ikke mere, og altsaa er det kun en historisk Mindelse om bedre Tider. — Jeg tror altsaa, at jeg har klaret, hvorfor jeg ikke kan følge med, og jeg skal derfor blot endnu bemærke, at jeg gjerne vilde have været med til dette store kommunale Forslag, naar jeg, som jeg tidligere har omtalt, havde følt, at der overalt paa det Omraade, hvortil det tænkes udsendt, var nogen Trang dertil; men det kan jeg ikke erkjende, at der er, hvorimod jeg finder, at der her er en stor Trang tilstede. Der er en Egenhed i mit Stade til Forskjel fra det ærede Medlems, som jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa. Man skylder det ærede

Medlem den Indrømmelse, at han gaar paa og holder ud, enten der er stor eller liden Sandsynlighed for, at Kampen fører til Maalet; jeg derimod er meget tilbøielig til at overveje Muligheden af at sætte Noget igjennem, og den Kamp, der er saa godt som haabløs, indlader jeg mig ikke paa; kun naar jeg har Haab om, at det kan sættes igjennem, sætter jeg Noget ind til Forsøg paa at faae det sat igjennem. Det er den letteste Ting af Verden — og det er egentlig det, som foreligger her — at opstille Krav paa store, grundige Fremffridt, som vi af Hjertet kunde ønske, at vi maatte faae satte igjennem; men naar det nu viser sig at være umuligt at sætte det igjennem, naar man da ikke ligefrem vil gjøre sig skyldig i bevidst og vitterlig Selvsuffelse, saa er det dog urimeligt at spille sine Kræfter paa en saadan haabløs Kamp. Det er meget let at stille Noget op — det ærede Medlem kaldte det skjønne Sæbebobler — for at vise Publikum, hvorhen man egentlig ønskede at føre det — at man ikke kan komme derhen, er en anden Sag — og det er en let Sag derved at fremkalde, om jeg saa maa sige, et vist Van over deres Hoveder, som ikke ville følge med derhen, uagtet Alle indse, at det er umuligt. Andet mente jeg ikke med mit Udtryk før: at de Herrer ikke skulde have Ret til at haabe, at deres Forslag i Aar vilde faae anden Stjæbne end forrige Aar. Smidlertid skulle de Herrer dog faae at se, at jeg ikke er, hvad man underhaanden har befyldt mig for, saa umaadelig ministeriel; thi jeg er i Dag lige saa stift anti-ministeriel, som jeg undertiden ifølge Sagens Natur har været ministeriel. Jeg vil paa det Stærkeste tilraade, at vi lade det foreliggende Lovforslag gaa til 2den Behandling, hvad de Herrer nu efter at have hørt Regjeringens Udtalelser heller ikke ret godt kunne undlade at gjøre, naar de ville blive i Rollen; thi derved ville vi, om jeg saa maa sige, kunne faae lagt vor Billie endnu en Gang for Dagen overfor Regjeringen. Jeg finder, som jeg sagde før, at Regjeringens Holdning i denne Sag